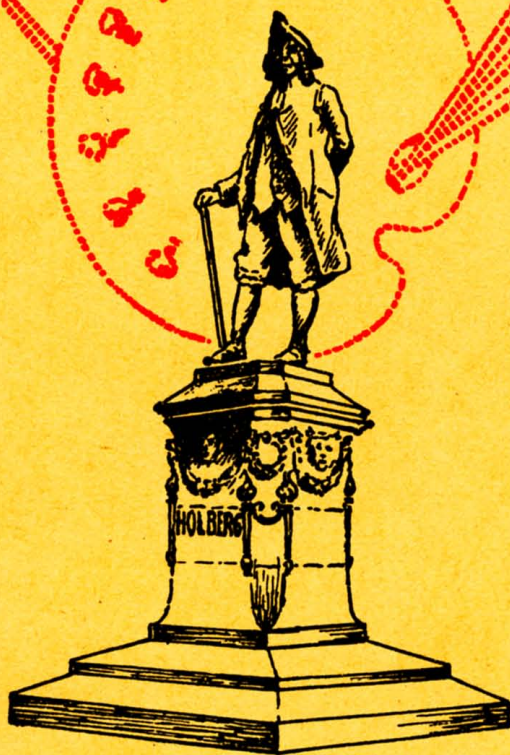

Samlingspaviljongen

Årsrevy for
Malermestrene i Bergen By
1892 90 ÅR 1982

SANDPAPIR NR. 1

52. ÅRGANG – BERGEN – TORSDAG 18. MARS 1982

Redaktør
Magne Lønningen

REDAKSJONELT

I kveld foreligger Sandpapir nr. 1 i sin utgave nr. 52. Etter å ha ligget nede siden 1972, var det på tide å blåse støvet av vårt Festorgan. Sandpapir i bruk er jo gjerne et papir som er støvet. Etter disse 10 år må man si det var nedstøvet.

Men vi greidde omsider å blåse bort støvet, og endatil blåse nytt liv i Sandpapir nr. 1. Vi håper på en god forsettelse.

Og i år er det jubileum. Ikke av de aller største riktignok, men Malermestrenes Forening i Bergen runder sine 90 år i 1982.

I og med at Sandpapir nr. 1 ikke har vært utgitt på 10 år, har vi mistet den kontinuiteten og rutine som kan være god å støtte seg til. I år er det ny redaksjon som skal arbeide med ukjent stoff. Vi håper vi har lykket, trass i at det i år som ved tidligere utgivelser har vært problemer med å få våre medlemmer til å gi sitt bidrag til våre spalter.

Skal vårt festorgan kunne følge opp den begivenhet som et 90 års jubileum er, så trenger vi skriveglade og penneførende medlemmer i våre rekker. Vi har noen blant de eldre medlemmene, som ved denne anledning i stor grad har gitt sitt bidrag med penn og papir.

For senere års utgivelser av Sandpapir nr. 1 kan vi jo minne våre yngre og sist ankomne medlemmer om

at dette er en fin anledning til å dele ut såvel ris som ros, til kolleger som måtte ha gjort seg fortjent til det.

Forutsetningen er bare at sakligheten er tilstede, og god humor er ikke å forakte.

Det gleder oss at Landsmøtet 1982 er lagt til Bergen. Vi setter vår lit til at det arbeid vi har nedlagt, vil være både til nytte og hygge for de fremmøtte landsmøtedelegater og deres fruer.

Redaksjons- og festkomite har i år vært Kaare Hellevang, Fritz N. Heldal, Hans Midtbø, Sveinung Angeltveit og Jan Kåre Andreassen, godt assistert av Malermestrenes Dameforening.

Redaktør er i år Magne Lønningen.

Sammen vil vi ønske alle fremmøtte vel møtt til et trivelig Landsmøte og en hyggelig 90 års fest.

Vi takker våre annonsører som har vært med å realisere Sandpapir nr. 1, og måtte vi alle oppnå gode resultater i 1982.

Festkomite: Kaare Hellevang, formann, Fritz N. Heldal, Hans Midtbø, Sveinung Angeltveit og Jan Kåre Andreassen.

Dameforeningen: Jenny Heldal, S. Hellevang, Liv Iversen og Anny Johannesen.

Redaktør: Magne Lønningen.

FESTKOMITEEN:

Foran fra ^{høyre}venstre: Hans Midtbø, Kaare Hellevang, formann, Sveinung Angeltveit,

bak fra ^{høyre}venstre: Fritz N. Heldal, Jan Kåre Andreassen, Tron Heggem Iversen.

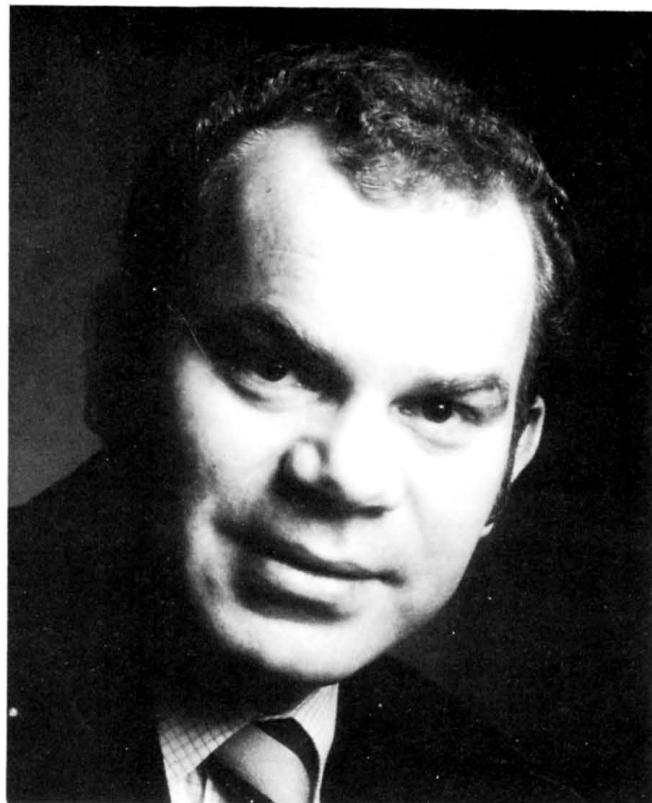
Maler- mestrenes Forening i Bergen

STYRET 1982

Foran fra venstre: Sveinung Angeltveit, kasserer, Lars Holm-
aas, nestformann, Ole Paulsen, formann, Egill Knutsen jr.,
sekretær, bak fra venstre: Magne Lønningen, 2. varamann,
Tron Heggem Iversen, styremedlem. 1. varamann Arne
Michelsen er ikke med på bildet.

Formannen har ordet:

Sandpapir nr. 1 skal igjen gå i trykken etter flere års dvale. Vi her på berget har vært så heldig å få arrangere »Landsmøte 82», og da i forbindelse med vårt 90 års jubileum som forening.

Disse linjer er skrevet i årsskiftet 81/82 på grunn av trykningstiden før valg og generalforsamling i januar 82.

Enda finpusser vår festkomite på arrangementet på Solstrand, men jeg som formann i denne stund håper og mener at alt skal gå fint, for våre kjære kolleger landet over ønsker vi minnerike dager – både saklige og festlige – etter '82-tinget for landets malerstand.

Vi i vår forening i Bergen har lagt noen aktive år bak oss. Selv våre æresmedlemmer er fornøyd med ståa i foreningen og det er styret glad for. Jeg vil samtidig benytte anledningen til å takke de som følger møtene fra gang til gang, og det er mange i forhold til medlemstallet. Vi har i de siste årene hatt en tilfredsstillende økonomi, dette tyder også på at medlemmene følger opp.

Her på Vestlandet har firmaene de siste årene hatt nok å gjøre, dette til tross har enkelte firmaer »gått under», dette bør minne om at foreningslivet

er den viktigste faktor i vår drift. Gjennom organisasjonene kan vi samlet styre vår største utgift – direkte lønn som igjen tillegges sosiale utgifter som folketrygd, feriepenger og sykelønn. Bare de tre siste er større enn material-andelen i våre bedrifter, så derfor må vi ikke glemme at samholdet ikke bare er materialkjøp i felles innkjøpskjede. Arbeidslønn og dens forannevnte merkostnader utgjør mange ganger mer enn materialene, så derfor må vi styrke våre foreninger lokalt og vårt landsforbund sentralt må bygges opp.

Vi malermestre kjemper og sloss mot hverandre, men vi må felles passe på at våre foreninger/laug og landsforbund er til felles nytte.

Så noe gledelig. Vi har ved vår Yrkesskole igjen fått tilbake en ren bygningsmalerlinje etter flere år – av diverse årsaker – med fellesklasse med dekoratørene, noe som har skadet vårt fag. La oss støtte opp om klassen vi har fått tilbake her i Bergen. Vi må alle som har anledning ta inn læregutter – det er i disse fagets fremtid bor.

Til slutt vil jeg nytte anledningen til å ønske at årets malerting blir aktivt og fremtidsrettet.

Ole Paulsen

GODE KOLLEGER

Det er en glede for meg, at vi alle kan samles her i den vakre Osbygda, som har slike gamle, gode håndverkstradisjoner. Det er mer enn en Bergensmalermester som har hatt og har dyktige Osinger i sin tjeneste.

Vi er begynt på 80-årene. Vi må alle innrette oss etter den tid vi lever i. Arbeidsmiljø og forholdene på arbeidsplassene har vel ikke alltid vært de beste, men det er nå nødvendig å imøtekomme (med måte) de krav som stilles.

Vi her vest har et sentralt beliggende Andelslag som vi alle bør samles om. Husk endelig at det er derfra og derigjennom dine varer skal kjøpes. Det er i sannhet »din egen butikk».

Det skulle gå 30 år før et landsmøte igjen ble lagt til Bergen. Det skulle gå 10 år før et nytt »Sandpapir nr. 1» igjen så dagens lys. La oss håpe (herfra i alle fall) at tidsepokene blir kortere neste gang.

Som hovedansvarlig for dette tidsskriftet vil jeg rette en hjertelig takk til redaktøren og ikke minst til kollegene: Lars A. Strønen og Nils Paulsen for et utrettelig arbeid for å få dette til, likeledes til våre annonsører.

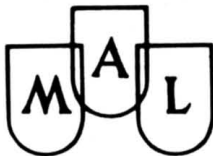
La oss håpe på gode landsmøtedager. La oss håpe de tilreisende vil trives her selv om ikke sneen ligger høyt utenfor vinduene.

Festkomiteen

Kaare Hellevang
formann

HILSEN FRA MAL – DIN EGEN FORRETNING

***Også vi hilser Bergenslauget
og gratulerer hjerteligst med
90 års-jubileet!***

**MALERMESTRENE
ANDELSLAG**

VÅRE ÆRESMEDLEMMER:

Fra venstre Fritz N. Heldal, Nils Paulsen
og Egil Knudsen.

Malermestrenes Forening i Bergen, har i jubileumsåret 1982 tre æresmedlemmer. Det er Nils Paulsen, Fritz N Heldal og Egil Knudsen, her regnet etter alder. Om de kanskje er forskjellig »i sinn og i skinn», har de hvertfall en ting felles, interessen for malerfaget og sitt laug.

Nils Paulsen f. 1909, hadde ønske om å bli skogtekniker. Men det hadde seg slik at tre av hans kame-rater var begynt i malerlære, og det ble til at Paulsen valgte samme yrke. Han begynte i lære hos malermester Birger Lien i 1924.

Etter endt læretid med svennebrev og teknisk aftenskole arbeidet han noen år hos malermester Hedlund-Eriksen, men begynte med egen malerforretning i 1932, bare 22 år gammel. Nils Paulsen kan således feire 50års jubileum i år. Medlemskap i Malermestrenes Forening ble tegnet i 1935, og han var foreningens formann i periodene 1946–49 og 1958–62. Oppmålerkontoret ble opprettet i 1946 etter initiativ av Nils Paulsen. I den tid han var formann i Bygningsgruppen i B.H.I.F. nedla han et stort arbeid der.

Fra Malermestrenes Forening i Bergen har han mottatt hederstegnet Den gylne stige, og har ellers mottatt hederstegn fra Bergen Håndverk og Industriforening, Malermestrenes Landsforbund og Norges håndverkforbund.

Fritz N Heldal f. 1911, ville som så mange unge dra til sjøs. Det ble imidlertid med en kort periode på et skipsrederkontor. I 1928 begynte han i lære hos sin far malermester Nic. Heldal, hvor han også lærte skiltmaling. Etter læretid med aftenskole tok han svennebrev i 1928, og siden handelsskole. Han har håndverksbrev fra 1936 og fikk Stipend fra D. Huun's utdannelsesfond i 1937, som ble benyttet på Statens Teknologiske Institutt. Siden arbeidet han hos en del mestre i Bergen før han reiste til Oslo og arbeidet hos W. Krogh-Fladmark. Fritz N Heldal reiste til Sverige i 1938 for å lære sprøyteteknikk, og har forøvrig arbeidet i Sverige i 1945–46.

I 1946 ble Fritz N Heldal medeier i sin fars forretning, og ble medlem i Malermestrenes Forening samme år. Han var formann i foreningen i årene 1954–58 og 1965–68, og styremedlem i Landsforbundet i 10 år.

Fritz N Heldal har mottatt hederstegnet Den gylne stige fra Malermestrenes Forening i Bergen, og er ellers tildelt hederstegn fra Malermestrenes Landsforbund og Norges Håndverk og Industriforening.

Egil Knudsen f. 1912, ville begynne i lære, og at det ble malerfaget er kanskje ingen tilfeldighet, idet han far også var maler.

Det ble malerlære hos malermester Ivar Unsgaard i 1929. Etter læretid og teknisk aftenskole tok han svennebrev, og Egil Knudsen fikk da stipend, og reiste til Tyskland og gikk på fagskole der.

Senere arbeidet han hos mestre i Bergen, men fra 1936 var han på Bergen kommune, vedlikeholdsavdelingen i 10 år.

Fra faglig hold var det ønske om å få Egil Knudsen til å begynne som lærer på lærlingskolen, men istedet valgte Knudsen å begynne egen malerforretning i 1946, han har således drevet sin forretning i 35 år nå. Han ble medlem i Malermestrenes Forening i 1946, og var foreningens formann i 1962–64.

Egil Knudsen har vært medlem av rådet i Malermestrenes Andelslag, og fra Malermestrenes Forening i Bergen er han tildelt hederstegnet Den gylne stige.

Felles for alle tre, er den interessen de også har hatt for MAL hvor de alle ble medlemmer på et tidlig tidspunkt. I begynnelsen måtte de handle fra Oslo, og så derfor verdien av et lager også i Bergen, som da også ble opprettet i 1967. De har alle vært medlemmer av rådet MAL, og Paulsen var første formann for tilsynsutvalget i Bergensavdelingen. I tillegg til lauet og Landsforbundet har alle vært aktivt interessert i de tidligere Vestlandsmøtene, hvor byene Bergen, Stavanger og Haugesund alternerte med å arrangere møtene. Disse Vestlandsmøtene hadde både faglig og festlig innhold, men er imidlertid historie nå. Men dette skal ikke være noen nekrolog over tre gamle menn, til det er de altfor sprek.

Rett nok har de gjort seg fortjent til honnørbilett på trikken, men her i Bergen har vi ikke lenger trikk.

Og våre æresmedlemmer treneger den såvisst ikke heller.

Spør bare hvem som følger Nils Paulsen i festlige nattetimer, Fritz N Heldals klare tale i debatter eller Egil Knudsens kondisjon i skisporet.

Våre æresmedlemmer er alle med i forretning og foreningsvirksomhet. Styrevervene er riktignok overlatt den yngre generasjon, men den som kan lytte kan også lære, derfor håper vi å ha Nils Paulsen, Fritz N Heldal og Egil Knudsen med på laget i mange år ennå.

ml

HISTORIKK

Styret i vår forening har i lengre tid vært sterkt opptatt av å ville feire vår forenings 90-års jubileum på en verdig måte. Da det i år også skal holdes landsmøte ble det på et tidlig tidspunkt besluttet å søke Landsforbundets styre om at landsmøtet ble lagt til Bergen i forbindelse med vårt jubileum.

Til vår glede var der stemning for at landsmøtet ble lagt til Bergen, nærmere bestemt på «Solstrand Hotel» i Os, ca. 3,5 mil fra Bergen, i dagene 17.–20. mars.

Siste landsmøte som ble holdt i Bergen var ved vår forenings 60-års jubileum i 1952.

Festskrift i anledning jubileet blir ikke utgitt, da medlemmene stort sett ikke ønsker noen oppramsing av problemer, mer eller mindre som der til stadighet har vært kjempet med og som vi har hatt nok av. Vi vil bare her på en enkel måte ta med det som har vært av interesse de siste 30 år.

I festskriftet som ble utgitt ved 60-års jubileet av vår avdøde kollega Halfdan Hansen ble det redegjort fra 1892 og frem til 1952. Håndverket var en bærende faktor, og vår tids industrielle storbedrift er utenkelig uten en dyktig håndverkerstand som kan fremstille, og med alle hjelpemidler gjøre en storproduksjon mulig.

Malerhåndverkets vesentlige oppgave er å bevare arbeidsskapte verdier fra hurtig ødeleggelse, og ikke av mindre betydning den farve som malerne setter på tilværelsen, ikke bare i hjemmene, men også på arbeidsstedene hvor lyse farveglade og trivelige lokaler, er blitt en standard for god bedriftsledelse.

Også på det eksteriøre er Bergen kjent for sine gode farveinnslag.

Men vi vil ennu en gang minnes de kolleger som tok initiativet til dannelsen av vår forening.

Det var malermestrene Anton Dahl, Ole Tollefsen snr., Joh. Hagerup, H. A. Mortensen Vikre og A. B. Larsen – som innkalte byens malermestre til møte i Håndverkerforeningens lokaler 25. april 1892, og det ble denne dagen som ble stiftelsesdagen for vår forening.

Det første styret besto av: formann, H. J. Martens, viseformann, P. Jonassen, kasserer, A.B. Larsen, sekretær D. M. Martens og økonom P. Christensen.

Fra 1952 og fremover ble tilgangen på arbeidsoppdrag stadig bedre, det være seg i nybygg og vedlikeholdssektoren, som litt etter hvert slo ut for fullt. Det var meget å ta igjen og begynne på etter de harde krigsårene med den stillstandsom hadde gjort seg merkbare i alle bransjer.

Tilgangen på arbeidskraft var helst laber, der tilgang ikke sto i forhold til avgang. En viss stagnasjon var det også med å ta inn læregutter, da man på grunn av den nye lærlingeloven som ble satt i kraft var litt avventende. Dette gjaldt ikke bare vårt fag.

Arbeidsoppdrag har der i årene som er gått vært rikelig av, men konkurransen om arbeider har til sine tider vært meget hard.

Bergen ble jo også etter hvert en storkommune. Laksevåg, Fana, Åsane, Arna – som tidligere var rene landkommuner ble innlemmet i Bergen.

Dette fikk betydelig innflytelse på boligbyggingen. Store drabantbyer vokste opp i tidligere utkantstrøk, så selv vi som er født og oppvokst i Bergen har vanskelig for å kjenne oss igjen når vi besøker disse steder og ikke har hatt noen direkte kontakt med dem.

Samtidig har en stor del av industrien også flyttet ut til disse strøk.

Forøvrig har en del malermestre kastet sine øyne på distriktene sør og nordover, ja helt ut i Nordsjøen.

På vedlikeholdssektoren har der også vært stor tilgang på arbeidsoppdrag, det være seg ombygging og modernisering av forretninger og leiegårder, kontor og butikklokaler, samt industriforetagender.

Innen skipssektoren var der også lenge en stor oppblomstring, men i denne del har det i de senere år flatet seg betydelig ut.

De store skipsbygginger er snart en saga blott. Til gjengjeld har vi fått atskillig som har med olje- og plattformsektoren å gjøre.

Tidligere foregikk en stor del av oppussing og vedlikehold av kyst- og Englandsflåten i Bergen, men dette er nå ganske minimalt.

Våre berømte og koselige fjordabåter som skapte en hektisk aktivitet i vårsesongen hører også fortiden til. Riktignok har vi alle bil- og passasjerfergene (vi har mere bilferger enn veier på Vestlandet) som allerede fra midten av januar og til sesongen begynnelsen skaper stor virksomhet.

Malerfaget er og vil alltid være et håndverksfag. Rulle, kost og pensel (unnskyld, bergensk) ved utførelser er fortsatt i majoritet selv om høytrykk-sprøyte etc. har gjort en del av faget til industri.

Med dagens malingsprodukter, det være seg allkyd-, latex-, akryl-malinger etc. til eksteriør- og interiørarbeider hvor tidsskjemaene er i knappeste laget til utførelsen – har vi fått store fordeler.

Malingsfabrikkene forsøker å overgå hverandre med sine produkter som skal tilfredsstillende alle krav.

I 1967 opprettet M.A.L. egen Bergensavdeling som vi bare har hatt store fordeler av. At vi kom 10 år forsent igang får vi ta på vår egen kappe. For arbeidet til dette kan vi takke Nils Paulsen for. Fra en forsiktig begynnelse og frem til idag med de supre lokaler som vi nå har til rådighet, er vi også her blitt litt av en storbedrift, med nesten 100% oppslutning av våre medlemmer.

Vi har to dyktige ansatte på heltid som vi alle er tilfreds med. Ellers å trekke frem enkelte personer i M.A.L. vil vi ikke, men vi vil rette en stor takk til dem i daværende styre og råd som fikk vår avdeling i gang. Vi setter også stor pris på når de avlegger oss besøk.

Kåre Hellevang har vært styremedlem i M.A.L. I rådet har sittet Egil Knudsen, Ole Tollefsen d.y. Nåværende rådsmedlemmer er Kåre Hellevang og Fritz N. Heldal.

Tilgangen på læregutter er nå blitt atskillig bedre. På yrkesskolen har vi 2 klasser, en for bygningsmalere og en for dekorasjon og skiltmaling, som begge er fullt belagt. Lenge var det vanskelig for en som virkelig ville bli maler å få plass, det var rene tilfeldigheter som rådet. Med meget arbeide og konferanser med de rette instanser og Yrkesskolens ledere, er vi nå kommet i ordnede forhold. Lars Holmås har sikkert ikke spart seg i dette arbeidet. Likestillingen har også satt sitt preg på vårt fag. Flere jenter er opplært og er i lære.

Tilgangen på nye medlemmer har vært tilfreds-

stillende. Litt gjennomtrekk er der, men der er slikt som vi må regne med.

Vårt målerkontor er fortsatt i full drift, og har 2 ansatte. 1 oppmåler og en kontordame.

Siden 1952 har vi alltid hatt representanter i Landsforbundets styre, bortsett fra de to siste årene.

Styremedlemmer siden 1952 – i rekkefølge – har vært: Lars Åsen, Fritz N. Heldal, Eigill Henriksen, trygve Johannessen og Ole Paulsen.

Formenn i vår forening har siden 1952 vært: Ole Tollefsen d.e., Fritz N. Heldal, Nils Paulsen, Egil Knudsen, Eigill Henriksen, trygve Johannessen, Ole Tollefsen d.y., Kåre Hellevang og nåværende Ole Paulsen.

Foreningens høyeste utmerkelse »Den Gylne STige» er siden 1952 tildelt: Ole Tollefsen d.e., Torbjørn Tveit, Ivar Undsgård, Fritz N. Heldal, Claus Zackariassen, Egil Knudsen, Eigill Henriksen og Kåre Hellevang.

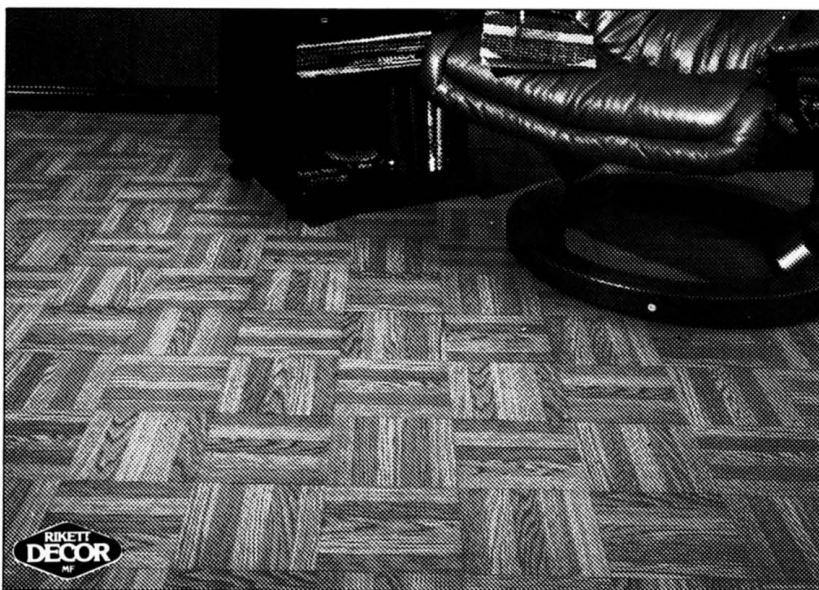
Siden 1952 er følgende utnevnt til æresmedlemmer Mons Andersen, Lars Åsen, Sigurd Zackariassen, Nicolai Heldal, Halfdan Hansen, Håkon Hansen, Sigurd Tollefsen, Nils Paulsen, Fritz N. Heldal og Egil Knudsen.

Vår dameforening gikk dessverre ut med dem som var kommet til skjels år og alder. Vi får håpe at de yngre nå kan få sving på den igjen.

Av »Det STigende Fond» blir enker etter våre medlemmer samt eldre medlemmer som har sluttet sin virksomhet husket med gaver og blomster til jul.

Så vil vi alle håpe at årene som vi nå går imøte må bli til velsignelse og gavn for oss alle, og at de mørke skyer som er i ferd med å trekke over vårt land og verden forøvrig, bare er av forbigående art. Vi har det alle så godt og må gjøre vårt beste for å ta vare på det.

Fritz N. Heldal

Spør oss når det gjelder:
VINYLGULV – NÅLEFILT – TUFTEDE TEPPE.
NORSK KVALITET.

LETTSTELT, LETTLAGT, DEKORATIVT OG SLITESTERKT

Velger du et belegg i Rikett-kvalitet kan vi love deg et lettstelt gulvbelegg, med kompakt slitesjikt i PVC som tåler røff bruk, mye vasking og viltre unger. Vi kan også love et belegg som er lunt og lyddempende og som ikke er hardt å gå på. Alle mønsterbeleggene fra Rikett leveres i økonomiske og letthåndterlige bredder på 2 meter.

Rikett sveisevæske

Du kan få et perfekt gulv, – uten synlige skjøter ved hjelp av Rikett sveisevæske.

Rikett®

Fra venstre: Sissi Hellevang, Jenny Heldal, Liv Iversen og Anny Johannessen

»Tornerose sov i hundre år» heter det i den velkjente barnesangen. Om ikke foreningens damer har lagt i dvale så lenge, så kan det nesten slik føles. Med beklagelse må det innrømmes at vi kjenner knapt hverandre, ihvertfall den yngre generasjon. Og jammen er det blitt en del av oss, – det fikk vi erfare på fjorårets høstfest på Bellevue. Det ene fremmede ansiktet dukket opp etter det andre, – ja på herresiden også for den saks skyld.

Tenk – alle de flotte, hyggelige, morsomme herrer, – og tenk – det var første gang damene var invitert med til den årlige festen. Til alt overmål fikk vi i formannens tale vite at det var tilfeldighetene som rådde da damene fikk innpass. Fordi en viktig kollega fra Oslo var invitert, og hans hustru tilfeldigvis hadde fødselsdag selvsamme dag, fikk han heller ta henne med. Men hun kunne da ikke sitte der som ensom høne i kurven, – så . . . slik gikk det altså til. Vi er vår medsøster i Oslo dypt takknemlig.

Men hva med ettertiden? Ved litt hjelp av kvinnelist får vi håpe at tilfeldighetene fortsatt står oss bi.

Ja, det var den årlige herrefest, – verre er det at

våre brave menn reiser halve jordkloden rundt gang på gang – alene. Jeg har hørt man kaller det studietur. Mon tro om emnene er interessante? I den forbindelse slår en forunderlig tanke ned i mitt hode. I »damenes tale» ved Bergensmestrenes jubileumsfest i 72 og ved Landsforbundets fest i 78, – hver gang ble det så fint hevdet at det står kvinner bakom alt, vi ble rost i høye ordelag for vår innsats både for fag og butikk, det var ikke måte på superlativer . . . Kanskje det neste gang burde bli damenes tur til å bli påskjønnnet med tilskudd til – for ikke å være beskjeden – kanskje en verdensospennende studietur?

Ja, dette var noen tanker fra spinnesiden. Som jeg innledningsvis nevnte er det ikke utrettet særlig mye for Bergensforeningen fra denne siden i de senere årene. Det er derfor i forbindelse med årets landsmøte, opprettet damekomité. Vår oppgave er som navnet antyder, – å ta oss av de ledsagende gjester, – presentere vår by og gjøre turen til et hyggelig minne. Jeg håper vi lykkes i våre forsetter . . .

Damekomiteen
Liv

BAROMETERSVING

1981-82

JANUAR:

Ja nå kommer den sure tid og den sure svie. Ligningskontoret sender ut selvangivelsen. Og du sitter oppe flere netter og grubler på hvor du skal lure på skatten, og det er ikke store klatten du vil ut med tilslutt. Men husk de følger deg i 10 år. Og glem ikke at bonusen fra MAL skal føres opp.

FEBRUAR:

Generalforsamlingen skal holdes. Den går sikkert fort og greit i år. Hele styret har sagt at de ikke vil slutte før etter vårt 90 års festmøte. Det samme med alle komiteer, de tror visst at alle blir fotografert for dette er så gildt. Med dette har valgkomiteen ikke arbeid så disse slutter også. Ja, det er fine greier.

MARS:

Da blir det store dager på Solstrand, da skal alle synde for de to siste år berettes og krangles om. Der blir sikkert noen som blir uvenner denne gang også – sådan som for to år siden, får håpe at »tjærebrikerne» har boksehansker og hjelmer med seg, så man ikke blir skadet. Både for damene og våre gjester håper vi at det går bra. Så reiser vi alle hjem trøtte og som gode venner.

APRIL:

Påsken kommer med sol og snø, malerne reiser til fjells for å gå på ski og kose seg i 8 dager. Noen drar på hytten ved sjøen for å fiske sommermat. Andre har hytter i syden og noen drar til Florida. God tur alle sammen.

MAI:

Det er fin måned for oss malere, nå må utvendig sesongen starte så vi kan bli ferdig med arbeider fra 1981. Men vi får en fin ferie i denne måned: 17. mai er på en mandag – tirsdag 18. er hviledag – så kommer onsdag 19., det er dagen før torsdag 20. som er Kristi Himmelfartsdag, så er det fredag – lørdag og søndag igjen, så har vi lørdag og søndag uken forut. Så her lukker vi godt igjen og tar oss en ekstra ferie. Lykke til, til dem som har tid og anledning.

JUNI:

Flott vær, plenty utvendig arbeid, ingen sure tryner, bare gode priser, nå må vi hesje på for snart er det ferie. Smil, bare smil.

JULI:

Noen tror det blir streik og forbereder seg til en dugelig og lang ferie. Vi får nå se på det. Andre melder seg ut av foreningen så kan de overta alt. Så får vi malersentral som mange drømmer om. Men nok om det. I 3 uker stenger vi og ferdig med den måned.

AUGUST:

Ja, nå får det være nok ferie for dette året. Nå må vi atter hesje på for å få våre utvendige arbeider ferdig. Og ellers få hjulene igang. Nå må jaggu malerkonene komme hjem og rydde opp i huset som mannen har stelt i det siste. Det går så bra, så bra.

SEPTEMBER:

Så begynner morroen, fabrikkene står i kø for å komme til oss og vise verdens beste malinger, for den har de alle. Malerne er lutter øre. Tenker på hvor greit vi skal ha det etterpå. Fulltallig fremmøte.

OKTOBER:

Nå må der arbeides i styret og komiteer? De siste, hvor blev de av? Nå må det bli slutt på tull og tøis. Medlemmene har krav på opplysning og alle skal få passet sitt påskrevet. Alle er enige og møtes til en liten dyst. Her skal slås fast, her må og skal »gjerast nokke».

NOVEMBER:

Vi nærmer oss vinteren, nå må der kjempes, prisene må ned. Bruk målerkontoret og du har en fin veiledning. Sosialomkostninger – hva er det? Bare tull – tull.

DESEMBER:

Denne måned tar vi pause, det gjorde de i gamle dage. Teller over våre synder med priser og annet for året som svinner. Går på møter og julebord og spiser oss gode og mette. Så går vi inn i den stille uke. Ønsker hverandre En God Jul og Et Godt Nyttår 1983. Med samme mas og kav for alle malermenn og malerkvinner.

Paul maler

50 ÅRS JUBILEET

I vår forening er det, kanskje overraskende, men likevel få firma som har passert 50 års sammenhengende virksomhet. Og som fremdeles er i aktivitet, som aldri før, hadde jeg nær sagt.

Nå i jubileumsåret kan imidlertid Nils Paulsen runde 50 års merket for sin virksomhet.

Og det som er et skjeldsyn, er at han som selv startet sin virksomhet, er like sprek etter 50 års sammenhengende virksomhet i faget. Men så var han bare 22 år gammel da det hele begynte.

Nils Paulsen har fått såpass mye omtale, både i Sandpapir nr. 1 og andre steder at noen presentasjon egentlig skulle være unødvendig. Men Paulsen har markert seg såpass sterkt i malerfaget, at det er ikke bare pur beundring som gjør at han kanskje har fått mer omtale enn de fleste. Det er vel slik at man får omtale som fortjent.

I alle fall, et 50 års jubileum er et såpass stort jubileum, at det kan ikke passere unevnt.

Redaktøren har imidlertid ikke påtatt seg denne omtale, da han som en av Paulsens tidligere læregutter, kunne falle for fristelsen å bli for subjektiv. Derfor lar vi heller en av hans konkurrenter, og først i de senere år, hans bekjente, Lars A. Strønen få ordet videre.

Malermeister Nils Emil Paulsen er fødd 14.11. 1909 i Bergen. Han tok teknisk aftenskole i Bergen, gikk så 4 år i lære i malerfaget hjå malermeister Birger Lien, og avla svenneprøve i desember 1930.

Han fekk handverksbrev 6. juni 1932 og starta eigen forretning 17. september 1932. Da han tok til med verksemda si starta han opp med to svenner og to læregutar. Seinare auka det på litt etter kvart.

Dei første store arbeid han fekk tildelt var fylgjande: Handels og sjøfartens Hus, Vinmonopolet og J. O. Landaas' nybygg, og ei heil rekkje større og mindre oppdrag.

Men han måtte også tåla litt motgang, til dømes når malerarbeidet på Tinghuset var ute. Paulsen hadde då billegaste anbudet, men fekk det ikkje. Arkitekten sa: – Du er for ung.

Det vart C. Michelsen som fekk arbeidet, og han utførte det svært godt, etter Paulsens eige utsagn.

I 1938 var det stor kamp om anbuda, spesielt Bergen Museum. Paulsen fekk ikkje så lite kritikk av dei andre meistrane, men arkitekten sa at det måtte dei ikkje blanda seg bort i. Paulsen fekk arbeidet, og han utførte det utan klander. Det svei litt for dei eldre meistrane at denne »Jyplingen» trødde i beda deira. (Eg kan forstå dei litt!)

Til dømes Albert Dahl og Rasmus Hansen, men Paulsen greidde oppdraga. Eg får føya til at det var godt gjort av ein ung mann.

Av dei eldre vart han dømd til sin undergang, men Paulsen hadde eit pågangsmot som få i den grad er gitt, slik at »undergangen» gikk ikkje i oppfyljing, til ergrelse for mange. Han fekk arbeidet på Florida sykehus og Diakonissehjemmet i Bergen.

Forretninga vaks, men vaks han ikkje over hovudet, han leidde den med stø hand slik at dei daglege

spådomane vart gjort til skamme.

Han har hatt, og har framleis eit godt omdøme frå oppdragsgjevereane sine, og har fått dei fleste arbeid han har interessert seg for.

Noko av grunnen er vel at han har samla seg ein stor arbeidsstokk, slik at han kan ta større arbeid som andre ikkje maktar.

Så kom ein fram til krigsåra, då stoppa det så å seie heilt opp. Han vart tilbydd arbeid for Vernemakta på Bergenuhus. Svennane ville som ein kan forstå gjerne ha arbeid. Paulsen fekk då ordre om å møte på festningen. Han vart førd inn med to bajonettar som trussel i ryggen, men Paulsen var ikkje »skjerr» av seg, han sa nei takk, og ferdig med det.

Etter krigen var det lite arbeid og lite kapital å »rutla» med, men han var heldig og fekk seg eit bra arbeid på Zinken i Odda, slik at verksemda vart redda og kunne fortsetja i veksande grad.

Han kunne ta inn att ny arbeidsstokk. Då som no, Paulsen kom alltid nedatt på beina. Seinare kom nybygga i Bergen i gang.

I året 1955 fekk Paulsen største malerarbeid til den tid, på Paddemyren, ca. 600 husvære. Arbeidet var på ca. 1,5 mill. kroner. Det var ein stor risiko, men under god leiing gjekk det svært godt. Seinare gjekk det slag i slag, for det meste boligbygg, men og andre oppdrag som kom etter kvart.

I året 1974 kom Mongstad inn i biletet, der fekk han arbeid, og seinare vedlikehaldet. Så kom Rafnes som er eit av dei største malerarbeid som har vore ute i Noreg. Vedlikehaldet har han der framleis.

Nå var sonen, Ole, komen inn i biletet, og det syner seg at det gamle ordtaket heldt stikk: »eplet faller ikke langt fra stammen».

Seinare har far og son hatt store og krevjande oppdrag for oljeindustrien på sjø og land. Dette har gjort sitt til at arbeidsstokken har auka på, til gagn for både folk og land.

Arbeidsstokken ligg i dag, etter det eg har høyrte, på ca. 200 mann, og ein kan vel gå ut frå at dette er ei av dei største verksemdene i landet i sitt fag.

Han driv framleis verksemda si saman med sonen, Ole, som har hovudansvaret i dag. Paulsen har nå trekt seg meir attende, men er å finna på kontoret kvar dag, men er no meir konsultativ, til god støtte for Ole.

Det er alltid tryggast med ein som har drive det fram frå ei kjellerverksemd til eit av landets største.

Dei gamle er trass alt eldst med livets erfaring.

Nils Paulsen har alltid hatt god helse. Det kjem sikkert av at han i yngre dagar og fram til i dag har vore glad i å vandra i skog og mark, med og utan ski på beina, og vonar at han framleis i mange år kan få helse til å gjera det same.

Nils Paulsen har vore medlem i Malermestrenes forening fra 1934 og fram til idag. Då han tok til var det ca 50–60 medlemmer og han har mykje han kunne fortelja frå den tida. Han var i ung alder litt skeptisk til å møte opp med »gamlekarane». I 1935 var den første generalforsamlinga Paulsen var med på. Det var i gamle Handverkaren i Domkirkegaten. Det var lange møter og dei vart ikkje avvikla på så kort tid som i dag. Møtene kunne vara ut i dei små timar, før »gamlekarane» hadde fått snakka

frå seg. Det høytidelegt med møtene i dei dagar (generalforsamlingane). Alle valg gjekk føre seg i former som kunne føra med seg lange diskusjoner, og som igjen kunne føra til at maten vart kald. Men til bords kom dei, og då tinte dei opp med ein »pikkande liten».

Eg spurde Paulsen om kva han meinte om det handverksmessige før og nå. Noko konkret svar fekk eg ikkje på dette.

Nils Paulsen er vel ein av dei som veit mest om

maleryrket og foreiningsarbeid. Skulle eg har skrivi alt som han visste så ville det blitt ei bok av det.

Eg sluttar av med å nemne at Paulsen meinte at dei unge som tek til i faget, bør læra seg noko av dei gamle framgangsmåtane, ellers vil dei ein god dag stå fast om dei skulle utføra eit seriøst gammaldags arbeid. Det vil bli noko dyrare å utføra, men dei vil i alle høve få utført eit arbeid som både maler og kunde kan sjå attende på i mange år.

Lars A. Strønen

GARDINHUSET
AVD. AV COMBI A.S.-SVENSGÅRDEN **PÅ DRYGGEN**

Nordsjö gratulerer!

 NORDSJÖ Markveien 44, Oslo 5. Tlf. 02-35 76 60.

FRA GAMLE DAGER

Eldre mennesker kan fortelle så mye interessant fra gamle dager. Fra den gang Nils var ung – og det er lenge siden.

Den gang læreguttene dro på håndvogn og svennene gikk på fortauet et stykke foran, så ikke folk skulle tro at de kjente disse plebeiene.

Alt måtte hentes på verkstedet om morgenen og draes ut på jobben, samme hvor langt det var.

Småmestrene hadde sykkel, og der hang pøsene både på styret og bagasjebrettet.

Før den tid bar man kramet i en kasse på hodet, om vinteren satt man kassen på en krøbbe.

Men om vinteren var det lite og ingenting å gjøre, svenne kunne gå ledig fra oktober, november til februar, mars, april og det uten arbeidsledighets-trygd.

Der var mange originaler blandt mestrene den gang – Bastiansen det store muntrasjonsråd – Ingebriktsen den verdige formann i årrekker – der var Rasmus Hansen som kunne sitte på Norge å lønne ut – Ole Lunde med båtene – Halfdan Hansen redaktør for Sandpapir i 40 år, preget av hans interesse for jordpolitikken.

Så kom Nils Paulsen inn i bildet i de harde 30 åra – da gikk det på tørre nevene, men han taklet de gamle etterhvert – kom med i styret – ble formann i en årrekke – flittig begersvinger, skrøneforteller og stormeister.

Så begynte mestrene å komme seg opp av kjellerne og inn i 1. etg. og 2. etg. med lager og kontor, eller verksted som de kaller det den dag i dag.

Også kom bilene – der var 3 mestre den gang – før krigen som hadde bil, og det var store ting – Nils Paulsen, Thorbjørn Tveit og Ole Lunde.

Disse velstående mestre med slike gode kunder var misunnelsesverdige.

En ukes feriepenger kunne komme på tale etterhvert, men det avhang av hvordan mannen hadde stelt seg – ”I Fredriksen får kr.80,- i feriepenger og I Olsen får kr. 60.-, men I Håkonsen får ingenting på grunn av fyll –”

Der var et drøss av originaler blandt svennene – å nevne de vil føre for langt, det kan bli jobb for en annen.

De gamle mestrene kunne feste – jeg var noen ganger med på julefester i Domkirkegaten, i det gamle B.H.I.F. – mestrene gikk i kotiljong – Baronen m/punsjebollen først, deretter alle disse glade gutter.

Så ble det diskusjon og tilslutt sloss de så blodet fløt – Jo de kunne det de gamle.

Nå har vi biler hver mann, ja opptil flere – vi har andelslag, din egen forretning etc. med pensler og koster – Ole Thor!

Ja, pensler opp til nr.14 – siden blir det koster. Der fikk du noe å tenke på igjen.

Ja, sloss kan vi nå til dags også – men med mer åndelige våpen.

Det foregår i Osloforeningen, i landsstyret – og litt i Bergen også.

hilsen
E.A.H.

Den 89. ordinære generalforsamling

Generalforsamlingen ble i år avholdt 26. januar, som vanlig i B.H.I.F's lokaler, denne gang i Håndverkets rom.

Stort fremmøte selv om ingen store saker var annonsert. Heller ikke aftenens bespisning, men den er jo like selvfølgelig som forsamlingen en sådan dag.

Kaare H., valgkomiteens formann lot vente på seg, men etter det akademiske kvarter var alle på plass. Ingen flere etternølere.

Formann Ole P. klubbet til ro og ønsket velkommen og vel møtt til denne 89. generalforsamling. Dagsorden og innkalling som vanlig godkjent.

Egill K jr. vår utmerkede sekretær leser referat, han har stemme til det og leser høyt, slik at selv de som sitter nederst ved bordet hører godt.

Formannen tar for seg årsberetningen, som viser at møtevirksomheten har vært gjennomsnittlig, både hva medlems- og styremøter angår.

Medlemstallet har økt de siste årene, siste tilvekst er Svein O.B. og Asbjørn R.

Økonomien er tilfredsstillende, Landsforbundets interne forhold ikke.

Vårens tariffoppgjør rapporteres fornuftig, og våre medlemmer har lik tidligere år vist positiv innstilling til vårt oppmåler og foreningskontor.

Arbeidstilgangen preget av stor aktivitet, men det motsatte har vært tilfelle for medlemmenes holdning til kurser og seminarer siste året.

Faget har opplevd konkurser, men ikke blandt medlemsbedrifter. Konkurransen er fremdeles unødig hard.

Sandpapir nr.1 ble ikke utgitt i 1981, noe som beklages med herved prøves rettet på. Yrkesskolen har fått egen bygningsmalerlinje, det viser seg at det nytter å kjempe. Det stigende fond har lik tidligere år sendt hilsener i forbindelse med jule- og nyttårs-helgen. Noe foreningens gamle og etterlatte setter pris på.

Og beretningen avslutter med å fortelle at 5 nye kandidater har bestått svenneprøve i 1981.

Så kommer regnskapet. Kasserer Sveinung A tar for seg tallene, han leser ikke like høyt som sekretæren, men alle får med seg det viktigste, og som ventet er det utgiftene i forbindelse med medlemsmøter og generalforsamling som får kommentarer. Formannen må hjelpe kassereren med å forklare utgiftene, og det ender med forståelse. Vi har ingen vanskelige medlemmer sånn.

Etter at Egil K som er revisor har forsikret om at regnskapet er ok, foreslår Eigil A H sågar at man arrangerer flere hyggelige fester. Antagelig for å stabilisere utgiftene på denne posten på det nivå som den nå har.

I forbindelse med regnskap og budsjett blir også årets Landsmøte og vår egen 90års fest diskutert, men de største utgiftene vi får der er det jo meningen at Sandpapir skal finansiere.

Formannen ber om et ikke oppgitt beløp blir stilt festkomiteen til disposisjon, for det videre arbeidet med denne saken.

Kaare H foreslo dette beløpet begrenset oppad til kr.10.000.— men Fritz N H og Nils P gikk imot dette forslaget som da også ble trukket tilbake.

Nytt av året er innskrivningspenger for nye medlemmer. Dette har ikke vært praktisert tidligere, men ingen er imot denne ordningen.

Valgkomiteen ved formann Kaare H hadde tilslutt en enkel oppgave vedrørende valget. Han opplyste imidlertid at det var første gang i foreningens historie at det sittende styre hadde anbefalt seg selv til gjenvalg.

Men i alle fall, klubben slo i bordet før noen fikk sjanse til å protestere, både styret og de enkelte utvalg ble gjenvalgt uten kommentarer.

Selv bespisningen gikk relativt hurtig unna, medlemmene har ikke lenger tid å kaste bort med sosialt samvær i den røde salong.

ml.

Sentralt når det gjelder:

TEPPER – TAPETER – GULBELEGG

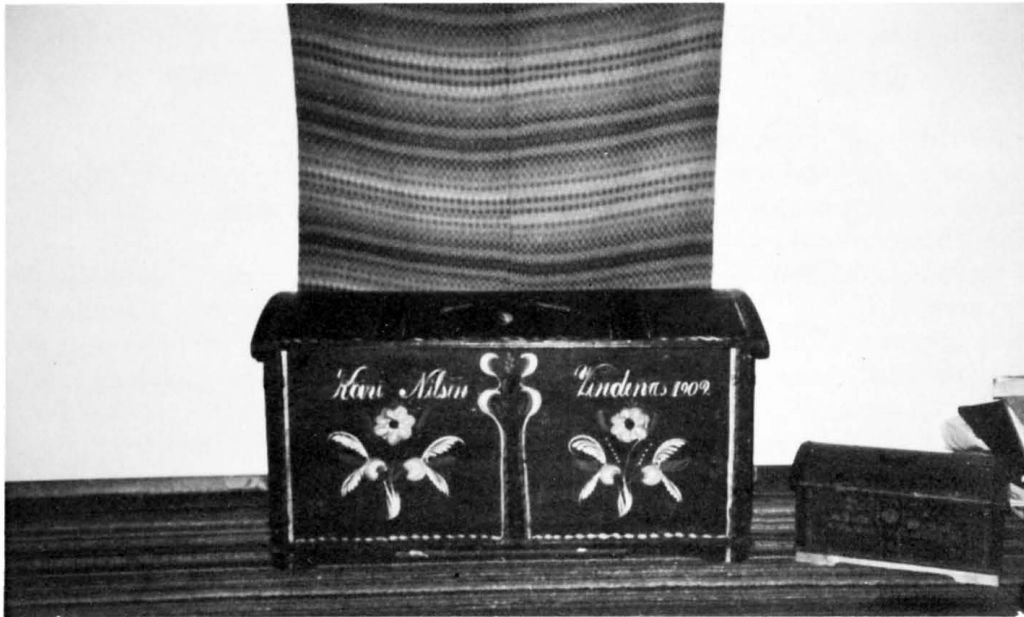

A/S ALF CARLSEN

Postboks 39 – 5001 Bergen

tlf.: (05) 23 26 20

Rosemaling i Os

Kiste fra Sotra (redaktørens) kan være et produkt av Os-malerne, hvilket deres arbeider ofte ble bestilt i omliggende distrikter. Årstallet kan også tyde på det idet Os-malerne fortsatte med rosemaling utover i det nye århundret, mens andre distrikter hadde en avblomstring på slutten av 1800-tallet. Men hvem som er maleren er jo veldig ofte vanskelig å stadfeste.

Kanskje noen av våre kolleger fra Os kan finne kjente trekk fra noen av dem?

Det var Johannes J. Tveiterås d.e., fra Samnanger som la grunnen for den såkalte Os-malingen i ca. 1800.

Hans to sønner, Johannes d.y. (f. 1791) og Nils (f. 1795) var begge rosemalere. I tidligere arbeider er det vanskelig å skille dem fra hverandre, og i noen tilfeller også fra farens arbeider fra de senere år. Sporadisk kan man se påvirkningen fra Telestilen hos alle tre.

Nils utvikler etterhvert sin egen stil, nye impulser og eldre tradisjoner forener han til sin personlige stil.

I 1820 flytter han til Midthus i Os, noe senere blir han kjent som Nils Midthus, eller »Møs'n» i daglig tale.

Han tok rosemalingen med seg til den nye hjembygden, og reiste fra gård til gård og malte for folk. Senere tok han bestillingsarbeider hjemme.

Fantasiblomstene som han utvikler, som utvekster fra C-rosen, er ikke dyrket i Telemark, men har fått et ekte vestlandspreg, med rot i eldre motivtradisjon. Kisterosene er oftest symmetriske, eller symmetrien blir opprettet ved at motivet er speilvendt på andre

kistehalvdel. Kirker og andre bygninger er ofte malt dobbelt opp, snudd mot enannen på hver sin kistehalvdel. Denne form for motiver, sammen med ornamenter, er karakteristisk for Nils Midthus, men enda mer for de yngre Os-malerne.

Vestlandskistene er ofte delt med et midtbeslag på fremsiden. Lokket har ofte tre felt, med et stort felt i midten, hvor det ofte er korssymmetriske komposisjoner med geometriske motiv i sentrum. Valknuter og stjernemotiv etc. blir malt i mange variasjoner og kombinert med forskjellige plantelement.

Avstanden til Telemarksmotivene blir enda mer markert ved fargebruken. Det blir brukt kraftige kontrastfarger, med bruk av oker, sinober, pariserblått, mønje, sort og hvitt. Fargeklangen kommer sterkest til uttrykk på den hvite bunnen som Os-malerne mer og mer tok i bruk.

Hjemme på malerverkstedet hadde Nils Midthus to læregutter som senere nådde høydepunktet i Os-malingen. Det var Ola på nabogården Lio, og hans egen sønn, Annanias.

Ola Lien Midtbø (1831–1925) var utlært ca. 1850, og han malte så likt sin læremester at det var vanskelig å skille deres arbeider fra før 1875. Han førte tradisjonen videre i farger og motiv, men utviklet flere karakteristiske trekk. Bl.a. ved portrett og skildringer fra hjemstedet. I tillegg var han en utmerket rimsmed, og skrev både vers og andre inskripsjoner på bygdemål.

Annianias (Midthus) Tveit (1874–1924) var den eneste av Nils Midthus' elleve sønner som ble rose-maler. Som rose-maler og kunstner ble han den fremste representanten for den rendyrkede Os-stilen. Han reiste rundt i distriktene og malte for bøndene der. Senere var han ofte ute på Strøno hos snekkeren Lars Nordstrøno (Bua-Lars). Han lagde kister i mengdevis, og Annianias Tveit satt på verkstedet hans og malte. På den tiden var det omtrent bare bestillingsarbeider som ble levert til de omliggende kommuner som Sund, Fjell og Austevoll.

Kistene til Annianias Tveit vitner om stor fargeglede og frodig fantasi, men han holder seg alltid innenfor strammen og det symmetriske komposisjonsprinsipp.

Den senere tids rose-malere i Os drev vanlig malerforretning som nok tok over arbeidet mer og mer.

Annianias Strønen (1877–1946) var en av de første som gikk i lære på Tveit. Han var en lærenem elev, men førte ikke Os-stilen videre som de andre. Han hadde vært en tur i Hallingdalen og synes å være noe hallingpåvirket i fargene han benyttet. Strønen deltok ved flere anledninger med rose-malingsarbeider

på flere utstillinger. Han drev også med vanlig malerforretning.

Karl Midtbø (1893–1981) var sønn til 'gamle-maleren' Ola L. Midtbø, men har bare i mindre grad lært å male av faren. Han gikk i vanlig malerlære på Os, og startet egen malerforretning. Karl Midtbø tok opp rose-malingen og leverte en del arbeider til Husfliden i Oslo og Bergen. Men malerforretningen tok etterhvert all hans tid, og først på sine eldre dager tok han opp igjen arbeidet med rose-maling.

Per Rød (1878–1975) begynte også tidlig i lære på Tveit, og han satte arbeidet til sin læremester meget høyt. Han er den som mest har holdt på motivtradisjonen i Os-stilen. Han var en av de første leverandørene til Husfliden, og også Rød deltok på mange utstillinger.

I mange år drev han med husmaling om sommeren og rose-maling om vinteren, men etter krigen overlot han malerforretningen til sine sønner og ofret seg helt for rose-maling frem til sine siste leveår.

Vi kunne nevne mange ennå som var habile rose-malere i Os. Felles hadde de det at ordinær malerforretning overtok mer og mer av deres tid. Mens rose-malingen eller i landet gikk av moten i slutten av forrige århundre, ser vi at Osingene fortsatte helt frem til vår tid, om enn i stadig mindre omfang.

I vår forening har vi flere medlemmer som er direkte etterkommere av disse (lokal)kjente rose-malerne, så malertradisjonen lever videre, men idag ikke som rose-malere.

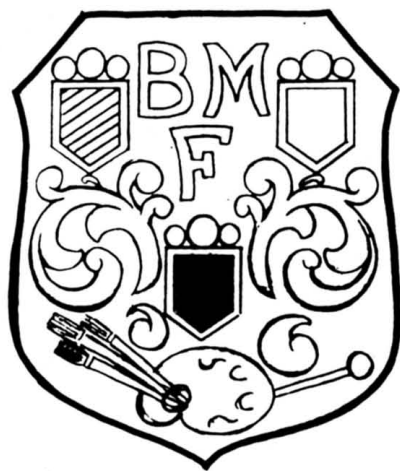
ml.

Sett farve på betongen!

Epobit - styrker overflaten - letter renholdet

Epobit er en blank, vanntynnbar epoxy-maling som herder til en flintsterk og slagfast overflate. På grunn av sin store slitestyrke og motstandskraft mot vannsøl og kjemikalier er Epobit spesielt egnet til behandling av alle typer gulv ute og inne. Med Epobit kan du få en lettstelt, sterk og pen overflate på balkong og terrasegulv, trapper, gulv i kjeller, vaskerom, bad, WC og garasjer, samt i svømmebasseng. Epobit har ingen sjenerende lukt. Fåes i 10 utvalgte farver.

Vårt nyoppdagede emblem

Dette emblem oppdaget vi nå under arbeidet med Sandpapir nr.1. Ved gjennomlesning av en del eldre årganger av Sandpapir nr. 1 ble vi oppmerksom på merket på forsiden av utgaver fra 1929 og frem til 1943, da det kom ny forside, som siden er beholdt.

Så vidt vi har brakt i erfaring er det ingen av våre eldste medlemmer som husker at dette emblemet har vært i bruk.

I tillegg til Sandpapirs forside har vi til nå oppdaget merket i bruk på forsiden av lovheftet for Malermestrenes Forening i Bergen, som er trykket i 1926.

Det er det eneste hittil, men vi leter litt i gamle dokumenter, som forresten er i ikke helt god forfatning.

Hvis disse dokumenter fra forgangne år er av verdi for våre etterkommere, da bør de kanskje få en bedre

oppbevaring enn de har nå. Noe er plassert i en gammel trekasse, resten i en papirkartong. Men det står på foreningens kontor.

Opprinnelsen til dette nyoppdagede emblem har vi ikke fått rede på, mulig det har vært med fra foreningens stiftelse i 1892.

Vi lurte forresten litt på bokstavrekken B.M.F som kunne peke mot et annet navn enn det vi bruker i dag, men i protokollen fra stiftelsen står det Malermestrenes Fagforening i Bergen.

Utgiver av Sandpapir nr.1 festkomiteen, har i mange år brukt benevnelse Bergens Malermesterforening, og i noen tilfeller Malermesterlaug.

Mulig det bare er designeren som gikk surr i bokstavrekkene.

Foreningens punsbolle, som forresten var lekk første gang den var i bruk, har også dette emblem. Dette er i sølv og emalje, og skjoldene er i henholdsvis rødt, hvitt og blått. Malermestrene i Bergen var nasjonale med andre ord.

Om punsbollene er lekk fremdeles vet vi ikke, men det er mye som tyder på det, da den ikke har vært i bruk på mange år.

I følge ryktet fra malermestrenes siste fest på Bellevue før jul i fjor, så var det visst ingen som brydde seg med å tømme edle dråper i en bolle før bruk.

Nei la ikke de dyre dråper få sjanse til å fordunste. Men tilbake til emblemet vårt.

Vi skulle gjerne vite om det er noen av våre medlemmer som likevel kan erindre ett eller annet om dette.

Malermestrenes Forening i Bergen bruker i dag Landsforbundets merke, skjoldet med de tre malerskjoldene inni.

Det er ikke nødvendig å være nostalgisk, men dette gamle merket er da like pent å se til, som Landsforbundets merke.

Og siden det også er en lokal forening, så kan vi jo likegodt foreslå å ta dette merket i bruk igjen, på vårt eget brevpapir etc.

Vi skulle jo forresten ha et lite PR fremstøt en gang i høst. Den såkalte høstkampanjen som det ikke ble noe av.

Hvis vi skal hjelpe de ansvarlige for opplegget, på vei, kan vi jo foreslå noe sånt som at »I Bergen har vi fremdeles malermestre av godt gammelt merke» eller noe i den dur.

På slutten av fjoråret var Malermestrenes Landsforbund med på å bevare en stor reklamevegg som ble malt i 1920 årene, i Oslo etsteds.

Skal vi gjøre alvor av en PR kampanje lokalt, såsom Vår eller Høstkampanje, så får vi lete etter et passelig objekt som er verdt å bevare, søke samarbeid med ansvarlige myndigheter, men først komme frem til hvor mye det skal koste.

All reklame koster penger, med det er jo meningen at disse reklamekronene skal gi gevinst.

Så herved, vår egen PR-sjef, resten av opplegget er ditt, nå har du fått en god ide og et godt merke, som venter på å bli tatt i bruk.

ml.

DEN PATENTSØKTE MALINGSPØS

Jeg kom over noen opplysninger om en patentsøkt malerpøs. Det vil si, opplysninger var det sparsomt med, men pøsen er et faktum.

I 1928 var det en såkalt malerdag i Bergen, det var nærmere bestemt den 2. juli. En utstillingsmesse med bl.a. omvisning i Børshallen med de verdensberømte Børsdekorasjoner, foredrag om hvite fargers holdbarhet og demonstrasjon i sprøytemaling. Kort sagt en malerdag for fagets fremme.

Deltakerne kom fra hele landet, og innkvartering kunne man ordne gjennom Malermestrenes Landsforbund.

Og det var på denne messen denne pøsen dukket opp. Som sagt, det er sparsomt med opplysninger om selve pøsen, men den ble tatt vare på av en av messedeltakerne, og i brev form gitt beskjed til pøsens eier.

Mulig det ikke var noen suksess siden pøsen ikke

ble tatt vare på av eieren, som vistnok var en av byens daverende malerfirma.

Jeg skulle gjerne sett denne spesielle malerpøs, for spesiell må den vel ha vært i og med at den var patentsøkt.

Den hadde kanskje revolusjonerende egenskaper, slik at den var en fare for sysselsettingen, vi kjenner jo rullens mottakelse mange år senere.

Men det er jo ok at ikke alle oppfinnelser er like bruksvennlige, hvertfall hvis oppfinneren ikke selv har tenkt å bruke den.

I alle fall, latskapen er verdens beste oppfinner, men ingen kkan påstå at oppfinneren av en malerpøs med all verdens ekstrautsryr kunne være lat. Men det var kanskje ikke slik den var heller, denne ukjente malerpøs?

ml.

MALERPØS BERGENSIS ANNO 1982

Utskiftbar plast innerpøs.

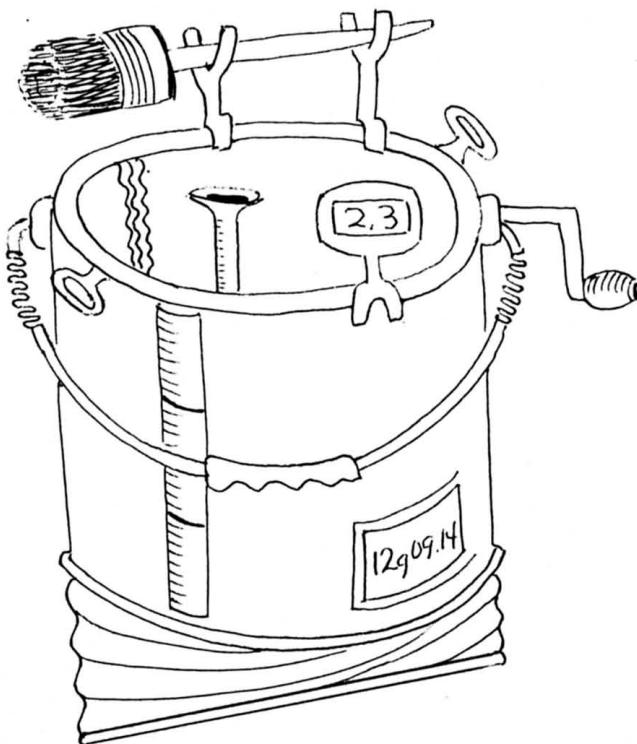
Silikonbehandlet avskrapningsrist.

Helletut for tynningsmiddel, med måleskala.

Gasskonsentrasjonsmåler, varsler om overskridelser. Type digital.

Måleskala som til enhver tid viser antall liter maling i pøsen.

Bærehåndtak med fingergrep.

Stativ for pensel, utskiftbar for flere typer.

Kan leveres med festekroker for skulderreim.

Innebygd rørepinn type sveiv.

Fjærbelastet bærehåndtak, varsler om pøsen er for tung (Tilfredsstiller arbeidsmiljøloven).

Vindu for utskiftbar merking av fargenr. og malingtype.

Planstabilisator for skrått underlag. (Ekstrautstyr).

FORENINGENS GALLIONSFIGUREN

(DE SOM FÅR VÆRE MED PÅ BILDE VET DU)

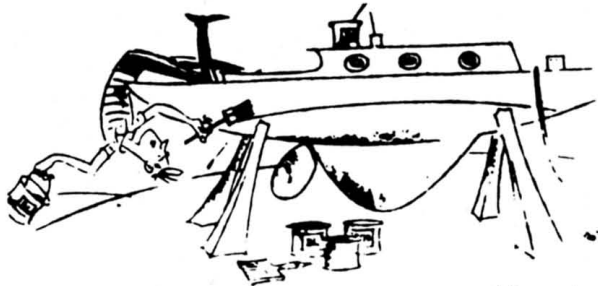
Go kvell Malfred, kor har du tenkt deg hen farr.

Jau, du vet eg må på laugsmøte for å høre kordan di styrer me foreningen våres. Vi må jo følle me di så baler me dette. Di e nokken tidie karer forresten, vet du, no har di visst anbefalt seg sjøl te valgstyret. Di ønsker visst te ble gjenvalgt, ka byr du?

Å så di karene der då, ja du kjenner di jo sjøl så du vet kem eg snakker om.

Te formann har vi han derre Korrosjons-Ole, eg hørte at han holder på å tømme sørlanne for malere. No må han heve prisene sine, ellers får han så mykkje arbei at han risikerer å få halle Norges malerstand på sin lønningsliste. Men eg såg forresten her på nokken arbei at han va den dyreste. Men de e vel bare en avledningsmanøver.

Nestformannen våres, Osa-Lars, han rotet borti dette me disse yrkesskolegreiene. Du vet vi har itt sånt derre yrkesutvalg så han e me i. Di hadde sånne møter og greier, skrev brev te hverandre, ja te og me helt te departemange. Og no vet di visst ikkje ka di ska gjøre, for no e det 400% flere malerelever på skolen. Så no spørs det bare om han har plass te større mannskap der nere på båtene sine.

Men te kasserer, der har de fått rette mannen du. Sveinung-Smile e det som ordner opp med finansene. Eg hørte at styre hadde lagt seg te den vanen at de av og te har kaffi og tebrø på møtene sine. Og det må jo bli dyrt

i lengden. Av og te e det jo nokken så e litt treg me te betale kontingentene å sånt, og då tar kassereren frem trekkspillet sitt og tar nokken spillejobber for te redde økonomien for tebrøene ve di visst ha.

Junior-Egil det e han så må skrive ner alt det så di andre sier, og så alt det så di glømmer å si. Te det må di jo ha en så e skrivefør, og då e det visst han så e rette mannen.

Og då e det vel han så e akkademikeren i styret, og det kan di vel trenge.

Eg hørte hvertfall at det va lettest å treffe han på universitetet, ka det no e han studerer på der.

Nordnes-Tron det e han så di kaller styremedlem. Kan du begripe ka for slags styring det då ska bli. Han har så mykkje å gjøre at han glømmer å vere der så han ska vere. Og så e han visst mykkje rundt i distriktet og, men no tar han ikkje di jobbene så han e billigst på. For det e visst ikkje vits i å jobbe helt gratis lenger.

Så har vi en så e l. varmann, det e Arne-Fravær Men når nokken e vekke, så e han endå lengre vekke Derfor har di visst tenkt å finne en an jobb te han i styre. Men så va det nokken så ikkje lengre visste kordan han

såg ut, og no når det e jubileum ville di fotografere hele styre. Sånn at di ska vite kem så e kem. Men neste gang di ska fotografere så ska di visst gjøre de itt ant sted, for der e det lettere å treffe han.

Det e en varamann te, han derre Mustasje-Magne. Men han e såpass ny at di kjenner ikkje alle svakhetene hans. Og di ve di ha frem i lyset før det e forseint. Det er derfor di har satt han på redaktørjobben i Sandpapir nr. 1.

Siden han ikkje forsnakker seg, kan det hende at han forskriver seg, så no spørs det kordan det går. ml.

Eneimportør for Norge: SALGOREK A.s
Mich. Krohnsgt. 20 - 5012 Bergen - Tlf. (05) 29 93 95

RAPPORT FRA YRKESUTVALGET FOR MALERE

I dag er den tidligere maler- og dekoratørlinjen ved Bergen Yrkesskole delt i to klasser, og det takket være mangeårig innsats fra yrkesutvalget for malere. Vi så klart store skjevheter ved rekrutteringen til vårt fag, det var for få som hadde gått på yrkesskole.

Av 12 elevplasser ved malerlinjen, var det ofte bare 3-4 av elevene som skulle bli malere. Resten ville ha en utdanning i dekoratøryrket.

Ett år var det faktisk ingen av elevene på malerlinjen som skulle bli malere. Dette var det nedslående faktum som møtte en, da yrkesutvalget for malere hadde en inspeksjon av malerlinjen i 1973.

Det viste seg at det var over 40 søkere til linjen, og enda var det ikke plass til noen av dem som ville bli malere.

Fra malermesterhold måtte det reageres, og Malermestrenes Forening i Bergen tok straks kontakt med yrkesskolen og fylkesskolestyret. Men en ting er å bli enige i at forholdene må endres, noe helt annet å få det gjort.

Mange ord ble skrevet og møter ble holdt.

Det ble øvet påtrykk også fra Malermestrenes Landsforbund, og det gikk sågar skriv helt til Kirke- og undervisningsdepartementet.

Det er mulig at det var spesielle forhold på maler-

linjen ved Bergen Yrkesskole, i og med at den ga plass også for dekoratørytdanning.

De gjeldende opptaksregler favoriserer elever med høy poengsum og det var mange som brukte maler- og dekoratørlinjen til å skaffe seg ytterligere poeng til opptak ved kunst- og håndverkskoler. Gjerne elever med bedre forkunnskaper enn ungdomsskole. Derfor ble mange som ønsket en utdanning i malerfaget i realiteten uten yrkesskoletilbud. Det ble faktisk opprettet en ekstra klasse for malere og dekoratører, men uten at det bedret situasjonen for dem som ville bli malere.

Men malermestrene gir seg ikke, og i dag har vi fått resultatet av vårt arbeid. Fra skoleåret 1981/82 har vi fått en linje for malere- og dekoratører, og en ren malerlinje ved Bergen yrkesskole. Og det som gleder malerstanden like mye, er at våre antagelser var riktige, det er stor nok søknad til å fylle rene malerklasser.

I dag er det 12 elever som alle primært ønsker å bli malere, mot året før noen få som fikk plass.

Nå får de også den undervisning som de trenger.

Moral: Det tar tid, det krever arbeid, men det nytter.

ml

Onkel Ingvald forteller eventyr

Nå vil jeg fortelle eventyr til alle de snille småmalere som de siste 30 årene er blitt store og sterke.

Olav på Oldernes:

For mange år siden var det en stor lang maler på Oldernes. Han ble kalt Olav, men det var ikke den hellige Olav. Vi som var unge dengang var alltid redd for han Olav for han var tillagt stor makt som oldermann. De unge malerbarna som trodde så godt om seg sjøl, at de kunne beregne hvor mye det kostet å male et kjøkken, gikk til lange-Olav på Oldernes. Men prisen den ble alltid for liten. Den måtte ligge så høgt at du aldri fikk noe arbeide, først da var du moden for å bli malermann.

Nei da var det bedre å dra til hovedstaden, der fikk du fort ordnet papirene dine. Betingelsen var bare at du reiste tilbake der du kom fra og ikke ble værende der resten av livet.

Isak i Dreggen

Vi kalte ham for Isak, men han var ikke noen Abrahams barn. Om morgenen da han kom var alle piggene ute, og da var det best å holde seg på god avstand. Det var fordi han sov dårlig om natten, og missunte dem som kunne sove som stuter, og ikke hadde noen problemer å tenke på.

Tilslutt gikk det dårlig for han Isak i Dreggen. Det brente alt for ham den 4. april 1944. Men om dette vil jeg ikke fortelle om her.

De tre bukkene Bruse:

De het Sigurd, Halvdan og Ole, og ble fete av å rote omkring i BDS sine båter.

En tidlig morgen gikk de ombord i Leda, trampet opp på broen, bræket og bar seg. De hadde så mange malere hjemme som bare gjorde ugagn og nå ville de få dem alle ombord i denne båten så de kunne gjøre nytte for seg.

Kapteinen ble sint og brølte til Vesle-Ole: »Kom deg på land ellers hiver eg deg på sjøen!»

»Å, nei da» sa han Ole, »ta ikke meg for eg er så liten, ta heller han Halvdan for han er større». Ja,

kapteinen tok fatt i Haldan, men også han ba tynt for seg og sa at han var så plaget av gikten. Han tålte ikke det kolde sjøvannet, så ta heller storebror for han er stor og sterk og liker å rulle seg i sjøen.

Da tok han fatt i Sigurd, men Sigurd ble sint, tok kapteinen i brystet, holdt ham opp mot skottet og skreik: »Nå blir du med til kontoret og ser til å få igang dette malerarbeidet, ellers hiver eg deg på sjøen med uniform og luen på». Etter dette gikk alle på kontoret og ble vel forlikte og Leda ble malt, og er de ikke ferdig så holder de på ennu.

Håkon i Kg. Oscarsgt.

Det var engang en diger maler som holdt til i Kong Oscarsgaten. Der hadde han kommet seg inn under svenneforeningens lokaler. Der var det iallfall lunt og varmt. Han lydde navnet Håkon, men var hverken den gode eller den onde. Han var heller ikke konge, men greidde å grave seg oppover så han ble en slags småkonge for malerne i Bergen i den tiden alle malerne for omkring og kamuflerte festninger og barakker.

Osabygdo:

Ved foten av et fjell i Osabygdo levde det engang en bonde med kona og mange barn. På denne plassen hadde det bodd folk i uminnelige tider og det heter Lunde. Det betyr at der ble blotet og ofret træler og vanskelige barn til gudene. Dette er de nå forlengst sluttet med.

Når mødrene i Os fikk en onge som de ønsket skulle bli rosemaler så ga de ham navnet Annanias, men det navnet hadde ikke maleren som kom fra Lunde. Han ble alltid kalt for O.L. og den som vil vite mer må undersøke i kirkeboken. Dertil var han så uheldig at han ingen sønner fikk.

En ting holdt han alltid i hevd: »Ingen skulle opptaes enstemmig i foreningen».

Ingvald

En fredet hasselbusk

Osbygda er kanskje ikke mest kjent for sine trær, men i sin frodige vegetasjon finns, blandt flere severdige trær, et som er litt spesielt.

Blant navngitte eiker, noen barlindtrær, en lind og en furu finns den fredete Hassel. Men kanskje fordi den ikke er kjent nok, har den helst besøk av ekorn på jakt etter nøtter. Hvis den fremdeles bæree nøtter da.

Den er forresten ikke så helt lett tilgjengelig heller der den står, ensom et sted i Hegglandsdalen.

Nærmere bestemt på gården Lien, eller Lio som det blir sagt, gården mot Tveit.

Disse gårdene er vel på Os bedre kjent for sine rosemalere. Men det var i eldre tid. Ja kanskje det var i hasselens barndom, hva vet vi, den må vel være gammel siden den er beæret med statens fredet skilt.

Siden vi i år er samlet på Solstrand, og noen skulle få lyst på en liten utflukt i det fri, så er dette kanskje et mål, for den står ikke så langt unna.

Ikke for en pasjonert turgjenger hvertfall.

Først må en opp til hovedveien, til toppen av bakken og så krysse veien og ta av til Hegglandsdalen.

Og møter man lokalkjente, og en for sikkerhets skyld vil spørre etter den riktige veien, så vil den som har kjennskap til treet svare: Dra beint til skogs ved busstoppet, på veien til høyre.

Men det er jo ofte slik at den som bor nærmest, vanskeligst kan svare.

Men i alle fall, gården Lien som er vertskap for denne fredete Hassel, den ligger helt i enden på denne veien. Veien er smal, men det er flott beliggenhet ned mot Fusafjorden. Og ser du lengre har du Ytre Hardanger i panorama.

Men det var ikke noe allminnelig tuntre, så ferden går videre.

Herfra må du hvertfall til fots, men et stykke er det en smal traktorvei, og deretter en geitesti. Og den er gjengrodd, antagelig av flere årsaker.

For det første er det vel ingen som har geiter i området, for det andre er det ikke plagsomt mange som ønsker å avlegge denne Hasselen besøk. Det også trolig av flere årsaker.

For etter geitestien er det om ikke ufremkommelig, så hvertfall tyngre å ta seg frem. Men er du kommet så langt, så tar du resten av veien også, loddrett ned på en hylle. Og se, der står den, denne fredete Hassel-

busken, som for en gangs skyld får besøk. Tydelig merket med riksvåpen, forsvarlig festet, en har ikke tatt feil tre hvertfall, du skal ikke være i tvil om at du er på rett sted.

Ja det står tilmed to skilt, og det kommer seg av at det vistnok var to stykker av dem, men den ene er borte. Råtnet, som gamle trær ofte gjør.

Så vær så god, her er en severdighet for spesielt interesserte.

Og i tilfelle du likevel ikke skulle finne frem, får vi håpe du likevel hadde en fin tur.

ml.

KRAV

Han var en mann av den gammeldagse typen, og gikk til sin utkåredes far for å anholde om hennes hånd.

Jeg forstår at De er i stand til å forsørge en kone, sa tilblivende svigerfar, men er De også i stand til å betale henne skilsmissebidrag på et nivå som hun er vant til?

MILITÆRT

Han var innkalt til repetisjonsøvelse, og da han synes militærstøvlene var forferdelige, møtte han i sine egne, brune sko.

Brune sko, sa sersjanten ved inspeksjonen, pleier De gå med flosshatt i det sivile?

Ja, det hender, innrømmet den innkalte.

Hvorfor kunne De ikke møtt med flosshatt her også da?

Er De gal, flosshatt til brune sko.

SEPARAT FORSENDELSE

En bedrift hadde bestilt et antall maskindeler hos en underleverandør, og ordren lød at det skulle bores visse huller i dem.

Delene kom, men uten huller.

Innkjøps sjefen ringte til underleverandøren og klaget, men han på sin side hevdet at hullene var boret.

Det er mulig at dere har boret hullene, sa innkjøps sjefen, men i så tilfelle har dere sendt dem separat.

SAGT

Man får ikke et blått øye, sånn uten videre, det er noe man må sloss for.

LANDSMØTET BLE DENNE GANG LAGT TIL SOLSTRAND FJORDHOTELL, SLIK AT DELEGATENE KUNNE TA SEG FREM MED EGNE FARKOSTER.

FORBEREDELSENE HADDE PÅGÅTT LENGE...

OG MALERMESTRENES DAMEFORENING VAR OGSÅ INVOLVERT

MATBORDETS GLEDER VAR ET VIKTIG INNSLAG PÅ LANDSMØTENE.....

MEN LOVER SKULLE ENDRES OG VALG SKULLE FORETAS

OG NOEN BLE KASTET, OG ANDRE
BLE TILMED GJENVALGT TIL EGEN
OG ANDRES STORE FORUNDRING

IKKE ALL ORDSTRID VAR LIKE
FREDELIG.....

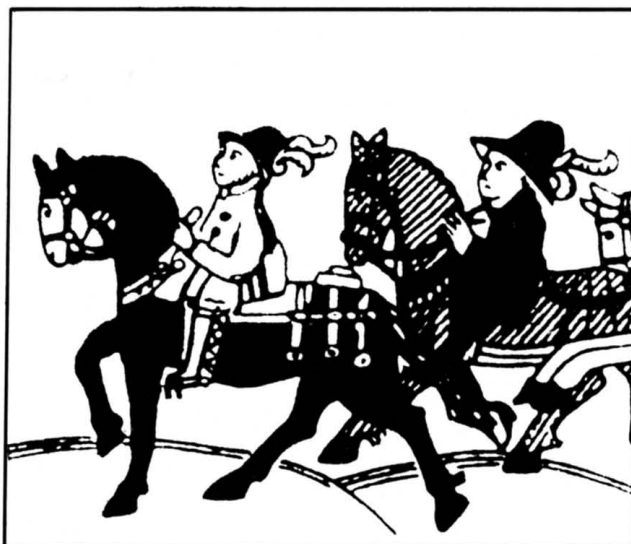
MEN EN FAST ORDSTYRER ROET
GEMYTTENE NED

ENKELTE TOK MED SEG SINE
SØNNER, FOR AT DE TIDLIG
SKULLE LÆRE

AT SAMTALER MANN TIL MANN
VAR VIKTIG PÅ LANDSMØTENE

MEN DET BLE OGSÅ TID TIL
FREDELIGE UTFLUKTER IBLANDT

LITT M.A.L. DRYP

Takket være fellesskapsinteresserte Oslomestre fikk også vi være med på dette som har betydd så mye for oss. Jeg tør påstå at uten M.A.L. så ville neppe vi hatt levelig forening her. Her henter hver og en av oss varer, her har vi vårt oppmålerkontor, her har, på den andre siden, Bergen sin hovedarena i fotball. (Kunne bare Bergens politikere verdsette dette hvilken betydning det har for byen og dens kulturliv). Vi har to fremragende ekspeditører i avd. sjef Kjell Tjong og hans medhjelper Gunnar Høgholm. På maleres vis så må vi naturligvis alltid ha varene med en gang og vanligvis så er vi bortskjemt med det. Men en dag eller så må være en rimelig tidsfrist for f.eks. brekking. Vi har de fleste av oss forstått dette fellesskapet som M.A.L. betyr, men dessverre ikke alle som rådets formann sa til »Maleren».

Det er krefter som prøver å ødelegge hva våre forgjengere har bygget opp og aldri fått nok, og derfor: Gå ikke bare og hent varer, slutt også opp om våre møter. Bli medlem du som teller på knappene og

kanskje synest det koster. Det koster en bagatell i forhold til det du får igjen. Tenk på alle våre turer, til det fjerne østen hvor vi fikk studere håndverk og malingsproduksjon på de bredde grader. Det er turer med minner for hele livet. Selv om jeg har hatt ett visst ansvar på disse turer så har dette vært bare hyggelig, og mine år i M.A.L. styret er de beste minner jeg har. Måtte vi alle stadig minne hverandre om hvilken betydning M.A.L. har for vår stand. God sommer!

K.H.

BLI KJENT MED SCOTTENE FRA BECKERS

Scotte 3, 7, 20
Scotte Grund
Scotte Takgrund
Scotte Spesialgrund
Scotte Tak
Scotte Nondrop
Scotte Lett
Scotte Resistent

Spesialprodukter utviklet
for håndverkere og
gjennomprøvet av
håndverkere.

**SCOTTENE FRA BECKERS
ER MER ØKONOMISKE
ENN SKOTTENE FRA
SKOTTLAND.**

Beckers Maling A/S, Møllerveien 2, Oslo 1, Tlf. (02) 20 75 53

Velkommen til Bergen

Velkommen til Bergen og se på vor By.
Vi har meget Regnvær, men bruk Paraply
Så blir ikke Gjestene våte.
Vi bygger os Plattform og borer iveri.
Og lever av Olje istedenfor Sei
Og bygger os Skibsverk på Bøen.

Det bygges på Nygård til Griggens Musikk
Men mangler de Penger, samt sunn Logikk
Vi tigger og ber for hver Daler.
Den rustet isønder, enhver kan det se
Den mangler vel Mynje en Maler må tē
Og så får vi rødmalte Saler.

Om Ulrikkens Topp vi synger ei mer
En Vire var løsnat men ingen det ser
Og Gondolen styrtet i Uren.
Nå har vi Fløien å byde vor Gjest
Så glemmer vi Sorgen og feirer vor Gjest
Og reiser så Hjem etter Turen.

Ingv.

Småplukk

Først får jeg begynne med å ønske den nye redaktør lykke til. Det sies om Bergens-malerne at de er snakkesalige, men skrivesalige er de ikke. Det viser at Sandpapir ikke har vært utgitt på 10 år, så får vi håpe at vi har funnet en mann som kan påta seg dette noen år.

Forøvrig har jeg tenkt på en ting, sådan som »tjærebreierne» i Oslo gjør, de velger en festkomite for hvert år og disse plikter å utgi Sandpapir nr. 2 hvert år, om de alltid skifter redaktør vet jeg ikke, men med ofte skifting kan det bli mange gode skribenter.

Det viser alt det gode og onde de skriver om hver andre, de sparer ikke på kruttet, gutta fra »tigerstaden». Forresten leste jeg i avisen forleden at nå skulle den hete »tigerstaden» for nå var alle pengene oppbrukt for år fremover. Ja, de er blitt så store på det der inne — både mennesker og »tjærebriere» og høy på pæren. Da må man bite i gresset som vi sier i Bergen.

Det skrives så meget om samarbeide og misunnelse. Samarbeide har vi gjennom vårt andelslag, misunnelse har vi av mange »tjærebriere» fra hovedstaden, de syntes det er rart at vi kan holde medlemsmøter uten å skjelle ut de nye formenner for ingen er så gode som oss gamle sier de. Og at møtene kan avvike i fredelige former, det lærer de visst aldri.

Nå er vi gått inn i ett nytt år 1982, vi ser oss ferdig med 1981. Det så litt mørkt ut på vårparten, kravene var store, men vi unngikk streik i vårt fag. Den siste streik i vårt fag var i 1956 — det var en fin ferie på fem uker, hadde ønsket det igjen. Men det er vel ingen som tjener på det. Men karvene blir større og større så det ender vel med noe galt tilslutt.

Ellers har vi hatt mange gode møter i 1981, styret inviterer til møte og gratis bespisning — for da kommer det mange. Jeg foreslår at vi begynner med middag og så møte, da blir det 100% fremmøte, det er bare å legge på kontingenten. Og finne på gode emner, så vi kan få diskusjonen igang. Så får vi begynne å abonnere på skrøneblader og ta med, for noen gode skrøner gir oss latter og forlenger livet.

N.P.

FORMUE

En utenlandsk turist uttrykte sin beundring for vår industri og vårt næringsliv i det hele, og spurte sin innfødte bekjente:

Si meg hvorledes kan man fortest mulig skape seg en liten formue her i landet?

Den eneste måten å skaffe seg en liten formue på her i landet, svarte hans venn, det er å komme hit med en stor.

OSELVARBÅTEN

Oselvarbåten kan ein seia er Osbygda sitt varemerke. Os Kommune har båten i sitt våpenmerke, om ein kan kalla det slik. Alt frå 1500-tallet var denne båten bygd for so og seia heile Vestlandet. Likeeins vart då desse båtane skipa til Holland og Skottland på same tid.

Båten vart laga i fleire grendar i Os, men flest frå Lysefjorden, Drange, Askvik, Os, ja til og med Hegglandsdalen. Mi private meining er at namnet Oselvar må skrive seg fra at dei fyrste båtane vert laga ved Oselva. Oselvarbåten vart nytta til so mange føremål. Fyrst og fremst vart han nytta til fiskebruk, også livbåt. Eg kan minnast at det var ein stor havgåande fiskekutter som skulle til Holland, men vart broten

ned i Norsjøen, men mannskapet kom roande inn att til Tananger i sin Oselvar. Det er litt av ein raritet å eige ein Oselvar. Kan namne at fleire i kongefamilien vår er eigarar. Båtbygger Alfred Søvik bygde båt for Prinsesse Ragnhild og sende han til Amerika.

Det minkar no på desse gamle båtbyggjarane i bygdi vår. Som er kjenner til er det berre to att som driv håndverket sitt. Det er Ole N. Drange og Nils E. Drange. Det er vel andre og som framleis kan byggja ein båt, men det er nok få. Dei som kunne er vel gått over i anna meir lønnsomt yrke. Pengar er vel ikkje alt, men slik er det, det gamle håndverket dør ut i mange fag.

L.A.S.

Sentralt i Bergen, like ved jernbanestasjonen, finner De et hotell som det ikke går tretten på dusinet av. Grand Hotel Terminus er bygget i 20-årene, mens det ennå var økonomisk mulig å bygge virkelig standsmessig. Den gang forbandt man fremdeles ordet

hotell med bestemte kvaliteter. Respektfull service og utsøkt mat. Rommelig plass og rikelig utsmykning. Således ble bare 1/3 av hotellets gulvflate avsatt til værelser. Det øvrige kan for en stor del sammenfattes under betegnelsen ekstra gjestekomfort.

“Der bygges ikke slike hoteller lenger,,

Etter vel 50 år lever vi fortsatt opp til våre tradisjoner. Kjøkkenet høster fortsatt anerkjennende ord – man spiser godt på Terminus. Hotellet er selvsagt modernisert, alle 131 værelser har bad, toalett og telefon.

Vi er med i Kompasshotellene. Kompasshotellene finnes på 5 sentrale steder i Sør-Norge: Oslo, Kristiansand, Stavanger, Stord og Bergen. Skal De til Bergen for å gjense en deilig by med ærverdige tradisjoner, kan De ikke finne et bedre utgangspunkt enn Terminus

HOTEL TERMINUS

Kong Oscarsgt. 71, 5000 Bergen. Tlf. (05) 31 16 55

Kaare Hellevang, Bergen, Norway, together with 170 house painters came to L.A. for a 10 day visit. They are staying at the Hilton Hotel. From here they will go to San Francisco, before returning

home. Kaare Hellevang is the owner of a painting firm in Bergen. He is nephew of Ole J. Hansen, of Sherman Oaks, Calif. and spent an evening with Ole and his wife.

TIL ANBUDETS PRIS

Mel.: Rallervise

Jeg nu synge vil til anbudet sin pris
der jeg henter glede på så mange vis.
Anbudsregning og dens åpning, det er kanskje
spenning nok
Men det finns Pirater utenom vår flokk.

Blir du antatt så blir himlen atter blå
og hvis ikke blir den neppe mere grå.
For du får jo flere sjanser, nye anbud lyses ut
neste gang så bare gir du bedre bud.

Er du trist og lei og allting går imot
tenk på gode priser som du fikk ifjor.
Med den rette anbudsånden, vil du kjenne du får lyst
til en farverik og kameratslig dyst.

MONOLOG

Kan du si meg hva en monolog er for noe?

Det betyr egentlig enetale, men kan også bety samtale mellom kone og mann.

FREMTID

Jaså, De vil gifte Dem med min datter, hvilke fremtidsutsikter har De?

De aller beste, hvis bare ikke De ødelegger dem.

SLEKTSKAP

En utenbygds fra kom med en originalt klippet puddel til en hundestilling i Bergen.

På vei gjennom byen møtte han en kjuagutt som spurte: Ka e' det for slags dyr?

Det er en krysning mellom en ape og en Bergenser, svarte mannen.

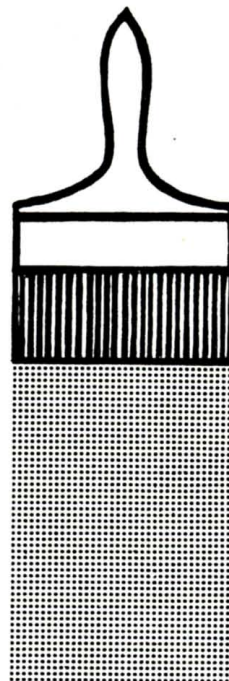
— Å, gå mann, då e han jo i slekt med oss begge to då.

Anbefaler Dem å forsøke:

Matt	PVA innv. Glans
Silkematt	02, 03, 07, 20, 60
Mix	PVA utv.
Blank	Acryl Glans
Husmaling	03, 07, 18
Langtidsbeis	

Leverer for øvrig alle kvaliteter for
utvendig og innvendig malerarbeid.

F. STEEN-HANSEN

MALING- OG LAKKFABRIKK A/S
Telf. kontor 21 21 10 Telf. fabrikk 10 00 68

MALING OG LAKK
FOR HÅNDVERK OG INDUSTRI

**strø terraflex
på gulv og vegg
du også**

Arkitektene liker det og gjør det,
malermestrene gjør det, – helproft
med hulkil, – du vet den lille praktiske
detalj mellom gulv og vegg.

SKJØTFRITT – VANNTETT – ELEGANT

monopol terraflex
dekorativt gulv og veggbelegg

VI STRØR NOEN ROSER –
OG GRATULERER MALERMESTRENE
MED 90-ÅRS JUBILEET.

GLAMUR

Dette er murlagingen
for dårlige underlag. Kan påføres
i kaldt og fuktig vær.

Glamur, Jotuns nye maling, er ideell til renovering av eldre murgårder. Glamur inneholder Pliolite*, som gir den en enestående penetreringsevne og diffusjonsåpenhet. Samtidig hindres vanninntrengning utenfra. Glamur er dessuten vannfast.

Rent teoretisk kan Glamur påføres helt ned til -10°C , men det er vel svært få som vil male fasader under så ugunstige forhold. Fordelen ligger i at fasadearbeider kan utføres med Glamur vår og høst med temperaturer under frysepunktet. Glamur kan også påføres i fuktig vær. Etter 15 minutters opptørring vil Glamur være helt upåvirket av plutselige regnskyll, og kan derfor påføres mellom regnbyger dersom veggen ikke er våt.

Glamur 200.

En matt maling på Pliolitebasis med glatt overflate. Spesielt egnet på sugende og krittende underlag. Ett strøk kan være nok.

Glamur 1000.

En Pliolitebasert murstrukturmalning med avdempet, matt strukturvirkning. Spesielt egnet til eldre bygninger med pussreparasjoner fordi strukturen i malingsfilmen dekker uensartede underlag. Påføres uten seis, og ett strøk er nok.

* Reg. varemerke for The Goodyear Tire and Rubber Company, Akron, Ohio, U.S.A.

Ja takk, jeg vil gjerne vite mer om Glamur 200 og 1000, samt om Jotuns totale malingsystem for murgårder.

Navn: _____

Firma: _____

Adresse: _____

Postadresse: _____

Sendes A/S Jotungruppen, JDP, Postboks 400,
3201 SANDEFJORD

 JOTUN

Vi gratulerer

Stillaservice

Bergen 05/25 90 00 - Stavanger - Trondheim

I JUBILEUMSÅRET 1982 ER DET VI SOM SETTER FARGE PÅ BERGEN BY:

JAN K. ANDREASSEN

SVEINUNG ANGELTVEIT

SVEIN OVE BIRKELI

EIVIND BJARNOLL

WILLY BJARNOLL

JOHN LAY HALVORSEN

FRITZ N. HELDAL

KAARE HELLEVANG

EIGIL A. HENRIKSEN

LARS HOLMAAS

FINN N. IVERSEN

TRON HEGGEM IVERSEN

PER JOHANNESSEN

TRYGVE JOHANNESSEN

EGIL KNUDSEN

EGILL KNUDSEN JR.

G. I. LEXANDER

MAGNE LØNNINGEN

ERLING LØTVEDT

ARNE MICHELSEN

BIRGER MICHELSEN

HANS MIDTBØ

OLA MIDTBØ

ERLING NORDGULEN

NILS PAULSEN

OLE PAULSEN

NORVALD RYKKJE

ARNE STRØNEN

OLE STRØNEN

ASBJØRN RASMUSSEN

ARVID STUBSVE

RUNE STØRDAL

INGVALD SØREIDE

BJØRN A. URDAL

JAN E. AASE

*MALERMESTRENES FORENING I BERGEN
Oppmålingskontor og sekretariat – Brann Stadion
telefon (05) 29 44 28*